

EXEMPLUL ȘI CREZUL SĂU

Niciodată nu am asociat imaginea meșterului Sică cu ideea morții. Vitalității, optimismului, umorului, perfectului echilibru, sănătății acestui titan, nu-i conveneau decât munca, forța organizatorică, precizia meticuloasă, dăruirea și imensul profesionalism. Prin masiva sa cultură teatrală și prin atât de cristalizatul său talent, trăia intens numai prin și pentru teatru.

În acest ultim omagiu pe care-l consacru maestrului și marelui prieten, îndepărtez orice nuanță de patetism. Mi-o refuz din principiu, cu obstinația cu care el însuși își acoperea adinea sensibilitate, lacrima facilă, emotivitatea exacerbată, cu ajutorul unui gest brusc, unei priviri malițioase sau unei vorbe de duh.

Încearcă să-l descriu așa cum l-am cunoscut, folosind luciditatea, precizia, logica, coordonate pe care acest mare om de teatru, creator al unui nesfârșit număr de triumfuri, făuritor de actori, autori, decoratori, le-a încredințat ca bază a muncii și profesiei sale în slujba teatrului românesc, a realismului de nuanță, pe care în decursul a 60 de ani de profesie, le-a făcut să strălucească, aici, pe pământ românesc și dincolo de hotarele țării.

În cei peste 20 de ani cât i-am stat în preajmă, la început ca tânăr actor și asistent, mai târziu colaborator, am rămas permanent sub influența magnetismului acestui vrăjitor autoritar și bonom, observându-l și ingenunchind, ca ațiția alții, în fața logicii necruțătoare, preciziei diabolice, cu care-și construia succesele, izbînzile. Știa să înlăture tot ce-l ar fi putut îndepărta de adevărul de viață, de viabilitatea scenică. Vrăjitorul opera cu ajutorul unor formule infailibile, supunea sub bagheta sa capriciile oricărei mari personalități artistice, descoperea și încuraja talentele latente, avea tehnica rezolvării, cu ajutorul unui singur cuvînt, a unei intonații insolite, dar plină de calitate, a unui gest-cheie, situațiile scenice cele mai încurcate! Cîte comedii sau farse firave nu s-au trans-

format, cu ajutorul lui, în adevărate regaturi artistice! Cîți autori talentați, debutanți, n-au învățat tehnica unei construcții dramatice solide, sub îndrumarea și supravegherea lui? Știa ca nimeni altul să creeze vedete, dar, tot ca nimeni, știa să reprime formele înrăite de vedetism. Muncitor neobosit, cercetător chîțibușar al fenomenului teatral universal, informat și curios de tot ce putea să ajute la propășirea mișcării teatrale, desfășurînd o gamă imensă de activitate, de la operă, operetă, trecînd prin farsă și comedie satirică, pînă la film, televiziune, dramă modernă sau frescă istorică, întrebuițînd mijloacele de expresie cele mai variate, maestrul Sică Alexandrescu rămînea el însuși, își urma cu încăpăținare drumul, scoțînd în evidență, în succesele sale, stilul care-i era propriu, crezul său, realismul.

Într-o meserie plină de vicisitudini, de competiții loiale sau mai puțin loiale, meserie în care unii mai slabi sînt cuprinși — la un moment dat — de apatie și oboseală. Sică n-a obosit, n-a fost apatic și nu s-a plictisit niciodată.

M-am întilnit cu el ultima oară în fața noii clădiri a noului Teatru Național... L-am acompaniat pînă la biroul directorului... Cu pași mărunți, dar apăsați, emoționat și sigur pe el, membrul de onoare al Teatrului Național se ducea la prima repetiție a spectacolului cu care urma să inaugureze noul teatru... Era fericit, îl așteptau actorii, radioul, televiziunea, presa... Simfonia patetică...

E încă în sala de repetiție... Ridică brațele, oprește un murmur, strunește actorii, își trece mina peste capul unui actor tânăr, pleznește în glumă o vedetă... Sau poate că s-a așezat, ca în vechea legendă a Meșterului Manole, la temelia noii clădiri...

Oricum, la deschidere, VA FI, va rămîne neclintit.

Mihai Berechet